

Arrest

**nr. 341 976 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X - X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2025 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren de Afghaanse nationaliteit te hebben en respectievelijk te zijn geboren op (...) januari 1990 en (...) januari 1996.

1.2. Verzoekers dienen op 7 augustus 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekers worden op 10 oktober 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 oktober 2025 beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaanse man afkomstig van Khan Abad in de provincie Kunduz. U woonde daar van geboorte tot aan uw vertrek uit het land. Uw ouders, broer en zus verblijven allen in Duitsland.

U verliet Afghanistan in 2016 en reisde via Pakistan en Iran naar Turkije waar u ongeveer een jaar verbleef. Uw vrouw verliet Afghanistan twee maanden na u. In 2020 reisde u door naar Griekenland waar u toekwam op het eiland Lesbos. Samen met uw vrouw diende u op 10 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. In Lesbos verbleven jullie gedurende vier maanden in een opvangcentrum. Vervolgens werden jullie overgeplaatst naar Thessaloniki waar jullie zo'n twee maanden in een hotel verbleven, om daarna naar Athene te gaan waar u opnieuw in een hotel verbleef. Tijdens dat verblijf in Athene kwamen u en uw gezin in een hervestigingsprogramma terecht. Er werd in die periode een persoonlijk onderhoud afgenomen met het oog op een overdracht naar Frankrijk. Jullie werden echter geweigerd, waarna jullie uit het hotel in Athene werden gezet. U en uw gezin verbleven vervolgens in een huis in Athene, gevolgd door nog een ander huis in Athene. Die werden beiden voorzien door een organisatie actief in Griekenland. Wanneer die organisatie zijn werking echter stopzette, werden jullie door de Griekse overheid in een opvangcentrum buiten Athene ondergebracht. Daar verbleef u samen met uw gezin tot aan uw vertrek uit Griekenland. Tijdens uw verblijf in Griekenland, kregen u en uw vrouw drie kinderen die allen geboren werden in Athene. Na de weigering door Frankrijk kwam het dossier van uw gezin opnieuw bij de Griekse autoriteiten terecht. Dat leidde tot een positieve beslissing. Op 10 maart 2023 kregen jullie de vluchtelingenstatus toegekend. Jullie besloten Griekse verblijfsdocumenten aan te vragen maar kregen bij de Griekse vluchtelingendienst te horen dat deze niet konden worden uitgereikt omdat jullie dossier in het kader van de hervestiging nog niet was afgesloten. U en uw vrouw namen een advocaat in de hand om het probleem op te lossen maar zonder resultaat. Beu van het lange wachten besloten jullie Griekenland te verlaten. U regelde hiervoor een vals Afghaans paspoort en een valse Griekse verblijfsvergunning. Op 5 augustus 2025 namen u en uw gezin het vliegtuig naar België. U en uw vrouw dienden een verzoek om internationale bescherming in op 7 augustus 2025.

Bij een terugkeer naar Griekenland vreest u op een kwade manier ondervraagd te worden over het feit dat u Griekenland verlaten heeft en er verder geen werk, geen onderdak en geen kans op onderwijs te hebben.

U legde volgende kopieën van uw documenten neer: uw huwelijkscertificaat, verschillende medische documenten van uw gezin in België en van in Griekenland, de geboorteakte van uw dochter Ellin en brieven die aantonen dat u en uw gezin Ismaëliet zijn.

U legde volgende originele documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vrouw, de kaarten van het opvangcentrum in Griekenland van u en uw gezin, valse Griekse verblijfsvergunningen van u en uw gezin en een aantal medische documenten van uw vrouw in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde mentale problemen te hebben en ook last te hebben van geheugenverlies (CGVS E.A. p. 16). Daarnaast zou u soms ook hartpijn en nierpijn hebben en soms een versnelde ademhaling hebben (CGVS E.A.p. 16). U legde op heden geen enkel medisch attest neer. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u in goede gezondheid te zijn en gaf u aan dat u het zag zitten om het persoonlijk onderhoud af te leggen (CGVS E.A. p. 2, 15). Noch tijdens noch aan het einde van het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat uw psychische en medische moeilijkheden u zouden belemmeren in uw deelname. Dit kan evenmin uit het verloop van het persoonlijk onderhoud afgeleid worden.

Er kan dan ook niet besloten worden dat uw medische en psychische problematiek u verhinderde om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de redenen van uw verzoek om internationale bescherming. Niets tijdens het persoonlijke onderhoud bewees bovendien het tegendeel. U noch uw advocaat maakten gewag van eventuele problemen tijdens het persoonlijk onderhoud. Evenmin werden er zulke opmerkingen in navolging van het persoonlijk onderhoud overgemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, 5 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen en de stukken in het administratieve dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de

Europese Unie, namelijk Griekenland (Eurodac Search Result, d.d. 07/08/2025; Eurodac Marked Record, d.d. 11/08/2025). Deze vaststelling wordt door u en uw echtgenote niet betwist (CGVS E.A. p. 5; CGVS K. p. 4).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg 66k dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat 66k de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van

tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2078215/Definitief+verslag+statushouders+Griekenland.pdf>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegan.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoeknaar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://homeaffairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegan.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn NGO's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, g 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit uw verklaringen en het administratieve dossier blijkt dat uw vingerafdrukken werden genomen in Moria op 10 februari 2020 in het kader van een verzoek om internationale bescherming. U diende dit verzoek in op 11 februari 2020 en verkreeg de vluchtelingenstatus op 10 maart 2023. U verklaarde nooit een Griekse verblijfsvergunning of Grieks paspoort te hebben ontvangen (CGVS E.A. p. 5, 6; CGVS K. p. 4).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, S 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij "reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een

andere EU-/lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel ("GEAS") moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM").

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EUlidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91) en moet eraan worden herinnerd dat één artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in zeer uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2024 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf), het Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op <https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-managementmainland-greece> en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeeqan.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf Beneficiaries of international protection in Greece —Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op https://rsaeeqan.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/ EU) bepaalt dat de lidstaten zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat de

geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij niet aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is "deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid." Nog volgens het Hof wordt die drempel "dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling." Ook de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97].

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met onzekere en precaire situaties terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming

geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot medische noodhulp ontzegt zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, *Living In Greece — Access To Healthcare*, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Country Report: Greece. Update 2023, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een precaire situatie schetsen waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met "alle gegevens van de zaak." Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en I-lvJ 16 juli 2020, C- 517/17, Addis, punt 52].

Bijgevolg zijn uw individuele situatie — in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid — en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van "buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. "

Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat uit het geheel van de elementen in uw administratief dossier blijkt dat u in staat was om de volledige route van Afghanistan naar België op uzelf af te leggen (CGVS E.A. p. 4, 5). U gebruikte voor de reis en uw verblijf in Griekenland geld van de verkoop van uw huis in Afghanistan, geld dat u leende van mensen en geld dat u en uw vrouw ontvingen van familie (CGVS E.A. p. 4, CGVS K. p. 3, 10). Verder stelt u 15 000 euro aan de smokkelaar te hebben betaald om uw reis van Griekenland naar België te bekostigen (CGVS E.A., p. 4; verklaring DVZ E.A., d.d. 24/09/2025, vraag 32). Dit toont aan dat u over de nodige financiële middelen beschikte. Daarnaast verbleef u gedurende een jaar in Turkije, waar u werkzaam was als landbouwer (verklaring DVZ E.A., vraag 33), hetgeen getuigt van enige ondernemingszin. Bovendien was u in Griekenland in staat om een advocaat in te schakelen die u hielp in het proces van het bekomen van uw documenten (CGVS E.A. p. 11, 12). Zowel u als uw vrouw hebben daarenboven nog familie in verschillende landen in Europa die jullie in de toekomst kunnen bijstaan, zoals ze dat eerder ook al hebben gedaan (CGVS E.A. p. 3; CGVS K. p. 3). Gelet op voorgaande kan besloten worden dat u beschikt over een (familiaal) netwerk dat u (financieel) kan bijstaan, alsook kan worden geconcludeerd dat u de nodige zelfredzaamheid en autonomie aan de dag kan leggen om uw gezin te onderhouden.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoont dat u

in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om. "

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asieliinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport " the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling : "de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, op. cit., p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14, Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u de nodige stappen hebt ondernomen om (een verlenging van) uw verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten. Volgens informatie uit uw Grieks dossier is uw verblijfsvergunning geldig van 15 maart 2023 tot 14 maart 2026 en heeft u dit document niet ontvangen (zie 'Aanvraag Derde Landen' in de blauwe map van het administratieve dossier). Het verkrijgen van een Griekse verblijfsvergunning is echter niet automatisch en vereist bepaalde stappen die bij de politie moeten worden ondernomen. U verklaarde in totaal twee keer naar de Griekse vreemdelingenzaken en drie keer naar een organisatie genaamd Aludafon geweest te zijn om uw documenten in Griekenland in orde te brengen (CGVS E.A. p. 5, 6, 10, 11). Behalve dat ging u nergens anders heen (CGVS E.A. p. 9; CGVS K. p. 10). Doordat u en uw gezin nog steeds geregistreerd stonden binnen het hervestigingsprogramma, zouden uw documenten volgens uw verklaringen niet afgeleverd kunnen worden (CGVS E.A. p. 5, 6, 10). Er werd u steeds verteld te wachten, u zou op de hoogte gebracht worden wanneer het in orde was (CGVS K. p. 5). Er werd u ook geadviseerd een advocaat in de arm te nemen wat u ook deed (CGVS E.A. p. 11). Gedurende een jaar lang stond die advocaat u kosteloos bij (CGVS E.A. p. 11). Uw advocaat zou onder andere contact hebben opgenomen met de Griekse politie en zij vervolgens met de Franse politie (CGVS E.A. p. 11). Daar zou tot op heden nog geen antwoord op gekomen zijn (CGVS E.A. p. 11). U en uw vrouw konden geen enkel (begin van) bewijs neerleggen in verband met de verschillende stappen die jullie genomen hebben om jullie Griekse documenten te bekomen (CGVS E.A. p. 12; CGVS K. p. 6). Net zo min als over het feit dat jullie nog steeds in het hervestigingsprogramma zouden staan geregistreerd en jullie daardoor geen documenten konden verkrijgen in Griekenland. Dat een administratieve blokkade aan de basis zou liggen van het niet kunnen afleveren van deze documenten is een blote bewering, die u op geen enkele manier kan staven. Daartegenover dient te worden gewezen op de vaststelling dat u de nodige steun kreeg van de Griekse overheid, die u nog tweeënhalf jaar na de toekenning van jullie beschermingsstatus in een opvangcentrum liet verblijven. Dit is immers uitzonderlijk, daar de beschikbare informatie (zie https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024update.pdf) aantoont dat men in de meeste omstandigheden het opvangcentrum dertig dagen na het ontvangen van een positieve beslissing dient te verlaten. Hieruit blijkt dan ook geenszins de onverschilligheid van de Griekse overheidsinstanties.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat u gedurende uw verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland duidelijk niet geconfronteerd werd met een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Zo had u bijvoorbeeld steeds onderdak dat altijd geregeld werd door organisaties of door de Griekse overheid zelf en dit tot aan uw vertrek uit het land (CGVS E.A. p. 7, 8; CGVS K. p. 7). Daarnaast kreeg u gedurende twee jaar een soort salaris of financiële steun van de goede doelenorganisaties in Griekenland en stonden zij ook in voor de kosten van de hotels waar u bij aanvang van uw periode in Griekenland verbleef (CGVS E.A., p. 4, 6, 7, 8). Verder haalt u aan enige tijd over een voogd of een verantwoordelijke te hebben beschikt die telkens met een tolk langskwam om u te informeren over de verschillende verplaatsingen en verblijfplaatsen gedurende uw periode in Griekenland (CGVS E.A., p. 7). Uw echtgenote haalt verder nog aan dat jullie soms cheques ontvingen om voedsel te kopen in de winkel of voedselhulp hebben ontvangen (CGVS K., p. 3). U en uw gezin hadden tijdens jullie verblijf ook geregeld verschillende afspraken met dokters bij bepaalde medische problemen of tijdens de zwangerschappen van uw vrouw (CGVS E.A. p. 15, 16; CGVS K. p. 7). Tot slot werd de advocaat die u bijstond om uw Griekse documenten te kunnen verkrijgen kosteloos voorzien door de overheid (CGVS E.A., p. 12). Dit alles toont aan dat de Griekse autoriteiten inspanningen leverden om u de nodige ondersteuning te bieden. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet gedwongen werd om te vertrekken, maar dat dit integendeel het resultaat is van uw eigen wil en uw persoonlijke keuze.

Zij eraan herinnerd dat het Europees Hof van Justitie, zoals hoger aangegeven in de relevante rechtspraak, duidelijk oordeelde dat "deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid." Uit deze Europese jurisprudentie blijkt zodoende duidelijk dat enkel situaties van zeer verregaande materiële deprivatie die niet het gevolg zijn van de eigen wil en persoonlijke keuzes van de verzoeker zich kunnen verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op basis van artikel 57/6, g 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Zulk een standpunt werd overigens ook reeds meermaals bevestigd door uw Raad (in deze zin, zie bijvoorbeeld: RvV 8 april 2022, nr. 271 058, RvV 11 februari 2022, nr. 268 167, RvV 12 mei 2021, nr. 254 471, RvV 25 maart 2021, nr. 251 679).

Aangezien het gebrek aan een (geldige) Griekse verblijfsvergunning en de stappen die u hieromtrent desgevallend dient te ondernemen in casu het logische gevolg is van uw persoonlijke beslissing om Griekenland te verlaten zonder dat u evenwel op overtuigende, individuele wijze aantoonde dat u ten overstaan van Griekenland een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest kan doen gelden, kunnen de eventuele moeilijkheden waarmee u in geval van terugkeer naar Griekenland kan worden geconfronteerd, niet worden beschouwd als "buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om" en kunnen zij zich derhalve niet verzetten tegen een nietontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 57/6, 5 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals uitgelegd door het HvJ-EU. Een andere uitlegging zou duidelijk in strijd zijn met de beginselen van de rechtspraak van het HvJ-EU inzake verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door personen die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u omwille van de situatie in Griekenland mentale problemen heeft en af en toe last heeft van geheugenverlies (CGVS E.A. p. 16). Daarnaast zou u ook hartpijn en nierpijn hebben en last hebben van een versnelde ademhaling (CGVS E.A. p. 16). U legde hiervan geen enkel medisch attest

neer. U ging in België hiervoor nog niet naar een dokter (CGVS E.A. p. 16). Uw vrouw zou al heel haar leven last hebben van epilepsie waardoor ze af en toe aanvallen kan krijgen (CGVS E.A. p. 9; CGVS K. p. 8). Ze neemt hiervoor dagelijks medicatie waardoor haar ziekte onder controle is (CGVS K. p. 10). Daarnaast verklaarde zij last te hebben van kortademigheid, maar daarvoor zou ze nog geen dokter gezien hebben (CGVS K. p. 10). Uw zoon tot slot lijdt aan een liesbreuk en onderging hiervoor een operatie in België d.d. 24 oktober 2025, waarmee zijn medisch probleem ook opgelost zal zijn (CGVS E.A. p. 5, 16; CGVS K. p. 10). Uw andere kinderen kennen geen medische problemen (CGVS K. p. 10). U legde verschillende medische documenten neer van uw echtgenote en uw zoon, waaruit afgeleid kan worden dat u in België, alsook in Griekenland medische hulp ontving en er verschillende medische afspraken staan of stonden gepland. Uit niets blijkt echter dat u of iemand anders van uw gezin een continue of complexe behandeling voor de verklaarde medische problemen zou nodig hebben of dat jullie medische toestand jullie dagdagelijkse functioneren zou verhinderen.

Gelet op voorgaande kan dan ook niet gesteld worden dat er in uw hoofde en in hoofde van de rest van uw gezin sprake is van een significante kwetsbaarheid. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u en uw vrouw bij de registratie van uw verzoek weliswaar verwezen naar jullie medische moeilijkheden, maar daarbij geen bijzondere procedurele noden bij de DVZ aanhaalde (verklaring DVZ d.d. 24.09.2025, vraag 29; vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, d.d. 24.09.2025). Hoewel u als gezin met minderjarige kinderen als kwetsbaar kan worden beschouwd, blijkt er - gelet op bovenstaande vaststellingen - geenszins dat er in uw hoofde of in hoofde van uw gezinsleden een aanzienlijke verhoogde mate van een kwetsbaarheid aanwezig is om een andere perceptie op jullie levensomstandigheden in Griekenland te rechtvaardigen.

Het CGVS is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Dat blijkt uit het feit dat u de route van Afghanistan naar België op uzelf aflegde, u steeds over voldoende financiële middelen beschikte en u een advocaat kon inschakelen (zie supra). Uit niets blijkt aldus dat u in Griekenland niet op dezelfde wijze een leven zou kunnen opbouwen voor u en uw gezin. U dient hiervoor evenwel zelf de nodige stappen te zetten en enig engagement aan de dag te leggen.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u en uw vrouw in Griekenland nooit gewerkt hebben (CGVS E.A. p. 4, 14; CGVS K. p. 9). U stelde dat u geen werk kon krijgen omdat u geen legale documenten had en zwart werk vond u te gevaarlijk (CGVS E.A. p. 14). U en uw vrouw zouden via het opvangcentrum zelf geprobeerd hebben om aan een job te geraken, maar verder deden jullie niets (CGVS E.A. p. 15; CGVS K. p. 9). Nochtans kenden jullie wel mensen met een legale job in Griekenland (CGVS E.A. p. 14, 15; CGVS K. p. 9). Uit jullie verklaringen blijkt aldus dat zowel legaal als zwart werk mogelijk was in Griekenland. Waar u aangeeft dat u de Griekse taal niet spreekt als één van de redenen waardoor u niet in de mogelijkheid bent om een job te vinden (CGVS E.A. p. 14), kan er op gewezen worden dat er verschillende sectoren (zoals de horeca, de bouw, de gastronomie en de landbouw) zijn waarin een gebrek aan kennis van het Grieks geen belemmering mag vormen voor het vinden van werk. Daarnaast zijn in Griekenland verschillende projecten gelanceerd om de integratie van vluchtelingen en asielzoekers op de arbeidsmarkt te bevorderen. In Athene is bijvoorbeeld het ADAMA Centre opgericht, dat tips geeft over de Griekse arbeidsmarkt, hulp biedt bij formaliteiten of vertalingen en een platform voor het matchen van banen beheert (zie <https://adamajobcenter.crs.org/>). U dient hiervoor evenwel zelf de nodige stappen te zetten en enig engagement aan de dag te leggen, hetgeen waartoe u in gebreke blijft.

Het CGVS wijst erop dat uit de objectieve informatie blijkt (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op https://rsaeegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>) dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u tijdens uw volledige verblijf in Griekenland een onderkomen had (CGVS E.A. p. 7). U en uw gezin werden eerst bijgestaan door verschillende organisaties die voor jullie onderdak regelden, zoals IOM, en die ook jullie verplaatsingen van de ene verblijfplaats naar de andere regelde (CGVS E.A. p. 4, 5, 6, 7, 8 ; CGVS K. p. 6). Die organisaties zorgden ook steeds voor een voogd of verantwoordelijke die jullie van de nodige informatie voorzagen met de hulp van een tolk (CGVS E.A. p. 7). Wanneer de verschillende organisaties ontbonden werden kregen jullie de nodige hulp van de Griekse

overheid die jullie een opvangcentrum toeweest en waar jullie konden verblijven tot aan jullie vertrek uit Griekenland, hetgeen zoals reeds eerder gesteld uitzonderlijk is (CGVS E.A. p. 4, 7; CGVS K. p. 6). Dat u stelde dat het niet mogelijk is om in Griekenland uw eigen verblijf te regelen, kan u niet aantonen (CGVS E.A. p. 16; CGVS K. p. 8). Zeker niet gezien u zelf vrienden had die wel een huis huurden (CGVS E.A. p. 15). U stelde bovendien dat het met een identiteitskaart en een paspoort zeker wel mogelijk was om een huis te huren (CGVS E.A. p. 13). Zoals reeds gesteld kon u niet aantonen dat u in de onmogelijkheid verkeerde om uw Griekse documenten te verkrijgen. Overigens heeft u zelf nooit een poging ondernomen om een eigen huis te vinden, waardoor uw verklaringen louter op vermoedens gebaseerd zijn (CGVS E.A. p. 10).

Waar jullie stelden dat zowel u als uw vrouw nooit taallessen konden volgen en ook uw kinderen nooit naar school konden, blijkt uit jullie verklaringen dat u wel degelijk taallessen volgde gedurende twee maanden (CGVS E.A. p. 13, 14; CGVS K. p. 9). In het opvangcentrum in Athene zelf zou dit niet mogelijk geweest zijn waardoor u naar een organisatie in het centrum van Athene ging (CGVS E.A. p. 13). Gezien u echter ver weg woonde raadden zij u dit af (CGVS E.A. p. 13). U ging nergens anders heen (CGVS E.A. p. 13). Volgens uw vrouw was u er ook niet hard genoeg mee bezig (CGVS K. p. 9), hetgeen iets zegt over uw intentie om taallessen te volgen of uw kinderen school te doen lopen. Uw echtgenote stelde ook dat er wel degelijk opties waren om de taal te leren maar dat deze voor jullie te ver en te duur waren (CGVS K. p. 9). Ook wat betreft onderwijs voor uw kinderen blijkt uit jullie verklaringen dat jullie kinderen gewoon nog te jong waren om scholing te krijgen in Griekenland, gezien dit pas vanaf de leeftijd van vijf jaar ging (CGVS E.A. p. 14; CGVS K. p. 9). Opnieuw tonen jullie verklaringen aldus niet aan dat er geen voorzieningen waren wat betreft scholing. Het komt echter aan u toe om uw rechten op dit vlak te doen gelden.

Voorts blijkt uit niets dat - indien u medische of psychologische problemen zou ervaren bij terugkeer naar Griekenland - u geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. U legde verschillende medische documenten neer van uw gezinsleden die aantonen dat u in Griekenland wel degelijk medische hulp kreeg. Waar u stelde dat u in Griekenland nooit medische zorgen heeft gekregen, kan u geen enkel begin van bewijs neerleggen dat u deze hulp effectief gezocht heeft (CGVS E.A. p. 15). U zou voor uzelf drie keer in het opvangcentrum medische hulp gevraagd hebben zonder resultaat (CGVS E.A. p. 15). Het is dan ook onbegrijpelijk waarom u medische hulp geweigerd zou zijn terwijl uw echtgenote en uw kinderen medische hulp ontvingen. Te meer daar uit de neergelegde documenten blijkt dat deze dateren van de periode dat u nog in de asielpcedure zat en u nog geen beschermingsstatus had gekregen. Dit toont aldus aan dat Griekenland u of uw gezin u de noodzakelijke medische zorgen hebben gegeven. Waar u en uw vrouw stelden dat uw zoon nood had aan een operatie en die niet kreeg, verklaarde uw vrouw later dat de reden daarvoor was dat hij nog te jong was (CGVS E.A. p. 16; CGVS p. 7, 8). Dit toont aldus aan dat de Griekse gezondheidszorg u of uw zoon ter wille was. Uw vrouw zelf had ook verschillende afspraken met dokters voor onder andere haar epilepsie (CGVS K. p. 10). Die verklaarden steeds dat het belangrijk was om haar medicatie te blijven nemen (CGVS K. p. 8, 10). Hoewel zij zelf aangaf een oplossing te willen voor haar probleem en die volgens haar in Griekenland niet kreeg omdat ze niet volledig onderzocht werd, blijkt uit zowel uw verklaring als die van uw echtgenote dat jullie wel degelijk de nodige medische zorgen hebben ontvangen. Uw vrouw koos er bovendien zelf voor om haar eigen medicatie te betalen in plaats van dat ze dit aan de hand van een voorschrift van een dokter gratis zou kunnen verkrijgen (CGVS K. p. 10). Er kan dus worden aangenomen dat u en uw gezin toegang hadden tot de Griekse gezondheidszorg. Uit niets blijkt dat Griekenland jullie de noodzakelijke medische behandelingen zouden weigeren bij een terugkeer.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures in de periode 2020-2024 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

De informatie toont verder aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat, hetgeen u ook reeds ervaren heeft in het verleden daar uw echtgenote en kinderen telkens de nodige medische zorg verkregen alvorens de toekenning van jullie beschermingsstatus ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospita/ or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospita/ where the doctor provided the

prescription") UNHCR Greece, Living In Greece - Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR-2023-Update.pdf>; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Verschillende Ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigen van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece - Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare> ; en Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12)). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Tot slot verklaarde u dat u bij een terugkeer naar Griekenland vreest dat ze u hardhandig zullen ondervragen waarom jullie Griekenland verlieten en jullie niet zullen aanvaarden omdat jullie op illegale wijze het land verlieten (CGVS E.A. p. 10, 16). Dit is echter een blote bewering die u op geen enkele manier kan staven.

De overige, nog niet besproken, door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Immers, uw taskara en die van uw vrouw bevestigt jullie Afghaanse origine, die hier verder niet ter discussie staan. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met de documenten die u neerlegde om uw geloof aan te tonen, de geboorteakte van uw dochter en jullie huwelijksakte. Uw valse documenten tonen enkel aan dat u deze gebruikt heeft om van Griekenland naar België te reizen. In de kantlijn kan hieraan nog toegevoegd worden dat de Belgische politie stelde dat de gele Griekse verblijfsvergunning authentiek is, terwijl u aangaf dat dit een vals document betrof. Hoe dan ook vormt dit document geen bewijs voor uw bewering dat u uw Griekse ADET-kaart of paspoort niet kon verkrijgen omwille van het feit dat uw hervestigingsprogramma nog actief zou zijn. De Griekse kaarten van het opvangcentrum tonen enkel aan dat jullie in Griekenland in een opvangcentrum verbleven, hetgeen nogmaals aantoont dat u Griekse overheidssteun genoot.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote Y.A. (OV ...) eveneens wordt overgegaan tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, 5 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw land van herkomst. ”

Ten aanzien van verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U bent een Afghaanse vrouw afkomstig van Khan Abad in de provincie Kunduz. U woonde daar van geboorte tot aan uw vertrek uit het land. Uw moeder, zus en broer verblijven nog steeds in Afghanistan.

U verliet Afghanistan twee maanden na het vertrek van uw man in 2016 en reisde via Pakistan en Iran naar Turkije waar u ongeveer een jaar verbleef. In 2020 reisde u door naar Griekenland waar u toekwam op het eiland Lesbos. Samen met uw man diende u op 10 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. In Lesbos verbleven jullie gedurende vier maanden in een opvangcentrum. Vervolgens werden jullie

overgeplaatst naar Thessaloniki waar jullie zo'n twee maanden in een hotel verbleven, om daarna naar Athene te gaan waar u opnieuw in een hotel verbleef gedurende vier à zes maanden. Tijdens dat verblijf in Athene kwamen u en uw gezin in een hervestigingsprogramma terecht. Er werd in die periode een persoonlijk onderhoud afgenomen met het oog op een overdracht naar Frankrijk. Jullie werden echter geweigerd, waarna jullie uit het hotel in Athene werden gezet. U en uw gezin verbleven vervolgens een jaar in een huis in Athene, gevolgd door drie à vier maanden in een ander huis in Athene. Die werden beiden voorzien door een organisatie actief in Griekenland. Wanneer die organisatie zijn werking echter stopzette, werden jullie door de Griekse overheid in een opvangcentrum buiten Athene ondergebracht. Daar verbleef u samen met uw gezin tot aan uw vertrek uit Griekenland, ongeveer drieënhalf jaar. Tijdens uw verblijf in Griekenland, kregen u en uw man drie kinderen die allen geboren werden in Athene. Na de weigering door Frankrijk kwam het dossier van uw gezin opnieuw bij de Griekse autoriteiten terecht. Dat leidde tot een positieve beslissing. Op 10 maart 2023 kregen jullie de vluchtelingenstatus toegekend. Jullie besloten Griekse verblijfsdocumenten aan te vragen maar kregen bij de Griekse vluchtelingendienst te horen dat deze niet konden worden uitgereikt omdat jullie dossier in het kader van de hervestiging nog niet was afgesloten. U en uw man riepen de hulp in van een advocaat om het probleem op te lossen maar zonder resultaat. Beu van het lange wachten besloten jullie Griekenland te verlaten. Uw man regelde hiervoor een vals Afgaans paspoort en een valse Griekse verblijfsvergunning. Op 5 augustus 2025 namen u en uw gezin het vliegtuig naar België. U en uw man dienden een verzoek om internationale bescherming in op 7 augustus 2025.

Bij een terugkeer naar Griekenland vreest u voor u en uw kinderen geen kans te hebben op werk, onderdak en onderwijs.

U legde volgende kopieën van uw documenten neer: uw huwelijkscertificaat, verschillende medische documenten van uw gezin in België en van in Griekenland, de geboorteakte van uw dochter Ellin en brieven die aantonen dat u en uw gezin Ismaëliet zijn.

U legde volgende originele documenten neer: uw taskara, de taskara van uw man, de kaarten van het opvangcentrum in Griekenland van u en uw gezin, valse Griekse verblijfsvergunningen van u en uw gezin en een aantal medische documenten van u in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde last te hebben van aanvallen waarvoor u medicatie neemt (CGVS K. p. 8). Daarnaast verklaarde u sinds kort kortademig te zijn en heeft u het gevoel dat dit u verstikt (CGVS K. p. 10). Hoewel u enkele medische documenten neerlegt, blijkt hieruit louter dat u in België enkele medische afspraken had, maar nergens wordt er enige diagnose gesteld, noch werd hierin enige aanbeveling gedaan naar het persoonlijk onderhoud toe. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u in goede gezondheid te zijn en gaf u aan dat u het zag zitten om het persoonlijk onderhoud af te leggen (CGVS K. p. 2, 10). Noch tijdens noch aan het einde van het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat uw psychische en medische moeilijkheden u zouden belemmeren in uw deelname. Dit kan evenmin uit het verloop van het persoonlijk onderhoud afgeleid worden.

Er kan dan ook niet besloten worden dat uw medische problematiek u verhinderde om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de redenen van uw verzoek om internationale bescherming. Niets tijdens het persoonlijke onderhoud bewees bovendien het tegendeel. U noch uw advocaat maakten gewag van eventuele problemen tijdens het persoonlijk onderhoud. Evenmin werden er zulke opmerkingen in navolging van het persoonlijk onderhoud overgemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als uw man Y.E.A. (o.v. ...). In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, die luidt als volgt: (...)

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is ook uw verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw land van herkomst.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7, 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4 20 en volgende van de Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 15, 16 en 17 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*” en van het principe van eenheid van gezin.

Verzoekers verschaffen vooreerst een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Verzoekers zetten het wettelijk kader van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing vanwege bescherming in een andere lidstaat uiteen en verschaffen algemene informatie over begunstigden van internationale bescherming. Zij gaan in op landeninformatie die de precaire situatie in Griekenland aangeven.

Verzoekers gaan verder in op hun kwetsbaarheid, gelet op hun rol als ouders, hun mentale kwetsbaarheid en het gegeven dat zij Afghanen zijn die behoren tot de Hazara etnie. Zij wijzen op de gezondheidsproblemen van hun zoon S. en de epilepsie waaraan verzoekster lijdt. Hoewel zij in België niet worden opgevolgd door een psycholoog hebben zij aangegeven dat zij het psychologisch moeilijk hebben.

Verzoekers gaan in op hun situatie in Griekenland. Zij gaan in op landeninformatie, waaruit blijkt dat er al enkele jaren sprake is van een problematisch en precair beeld op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming. Wat betreft de verblijfsdocumenten, stellen verzoekers dat zij hier nooit toegang toe hebben gekregen. Zij bevestigen de door hen ondernomen stappen om dit in orde te maken en verwijzen naar communicatie met hun Griekse advocaat. Verzoekers gaan in op landeninformatie omtrent de moeilijkheden van het vernieuwen van verblijfsdocumenten. Verder gaan zij in op de toegang tot basisbehoeften in afwachting van de aflevering van hun ADET en AMKA en hekelen zij de motivering aangaande hun zelfredzaamheid. Verzoekers gaan in op algemene landeninformatie omtrent huisvesting, werk, scholing, sociale voordelen, gezondheidszorg, toegang tot het grondgebied en toegang tot effectieve rechtsmiddelen.

Ten slotte gaan verzoekers nog in op hun beschermingsnood ten overstaan van Afghanistan, waarbij zij erop wijzen dat zij Hazara zijn en verzoekster ook als vrouw vervolging riskeert.

Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

“3. *Attest Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 20 oktober 2025;*

4. *Artikel Le Soir van 28 augustus 2025, <https://www.lesoir.be/695742/article/2025-08-28/crise-de-laccueil-Imaginez-vous-passer-la-nuit-dehors-avec-vos-enfants-dans-une>*

5. *Artikel RTBF van 20 augustus 2025, <https://www.rtbf.be/article/des-familles-dedemandeurs-d-asile-dorment-a-nouveau-dans-les-rues-de-bruxelles-11589145>*

6. *Mail RSA van november 2025;*

7. *Mail Griekse advocate;*

8. *Medische stukken ivm afspraken van november 2025”*

3. (Aanvullende) nota's

3.1. De commissaris-generaal maakt op 27 november 2025 een verweernota over en op 26 januari 2026, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en arresten en er de weblinks van vermeldt:

- “Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland”, dd. 16 januari 2026, juridische dienst cgvs;
- “COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior”, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025;
- “Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025”, Bundesverwaltungsgericht, en “Jugement BVerwG 1 C 18.24”, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025;
- “Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel”, van 2.09.2024;
- “Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025”
- “Bundesverfassungsgericht, arrest D-2590/2025 van 11 september 2025”.

3.2. Verzoekers maken op 28 januari 2026, ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin zij bijkomende medische stukken voegen.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Voorafgaand

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van de feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.1.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen kennis hebben van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partijen op de motieven uiten, houdt in dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.2. De beoordeling

4.2.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn.

4.2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Zij verkregen er de vluchtelingenstatus en hadden – hoewel deze nooit werd uitgereikt – Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig tot 9 maart 2026 (zie AD, “map documenten cgvs”). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” d.d. september 2024, p. 13; “*Country Report: Greece. Update 2023*”, p. 243).

Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een beschermingsstatus zouden beschikken. Zij brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. De Raad verwijst hierbij naar het vigerende *EU-acquis*, meer bepaald de Kwalificatierichtlijn, waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij de commissaris-generaal, doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoekers zelf en niet aan de

commissaris-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming genieten. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland. Om deze reden werd verzoekers' beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

4.2.3. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregerende materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

De Raad stipt hierbij verder aan dat, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de betrokken gastlidstaat, er evenmin kan worden uitgesloten dat de terugkeer van een statushouder met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening voor deze statushouder op zich reeds een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden en aldus moet worden onderzocht (zie naar analogie HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

4.2.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

4.2.5. Wat betreft de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland.

4.2.5.1. In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te

kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder.

In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

4.2.5.2. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET

gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

4.2.5.3. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

4.2.5.4. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p.236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPAs) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook

hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een ‘geldige’ verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

(*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267)

4.2.5.5. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

4.2.5.6. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende

NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigen van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigen van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigen, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigen en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigen van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus *"the European way of life"*, en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asieldienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigen zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apascholísis, DYPA);

(iii) registratietermijn: begunstigen moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigen zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

4.2.5.7. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gast samenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA rapport van september 2025 wordt hierover echter geen melding gemaakt. Het verslag “Feitenonderzoek” stelt dan weer dat het beschikken van een geldig AMKA-nummer volstaat (p. 37). Wat er ook van zij, de Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en desgevallend toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

4.2.5.8. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming

genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

4.2.5.9. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé-dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *“Information Guide for Beneficiaries of International Protection”*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf; Refugee.info Greece, *“Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)”*; UNHCR, *“Living in Greece – Access to Healthcare”*).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

4.2.5.10. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalst, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd

waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asieldienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *“Alkyoni II”*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asieldienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een preciaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een preciaire situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

4.2.5.11. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

4.2.5.12. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

4.2.5.13. Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

4.2.5.14. In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

4.2.5.15. Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

Een individuele beoordeling blijft dus aan de orde.

4.2.6. Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoekende partijen als Grieks statushouder.

4.2.6.1. De vraag die thans rijst is of verzoekers omwille van hun persoonlijke situatie bij terugkeer naar Griekenland zullen worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

4.2.6.2. Wat betreft de vraag of er *in casu* sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, stipt de Raad dat aan het Hof van Justitie niet heeft gedefinieerd welke elementen een “*bijzondere kwetsbaarheid*” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*”.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “*Algemene bepalingen*” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “*Kenmerken van de internationale bescherming*”, als volgt luidt:

“3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.”

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “*zoals*” en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd. Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “*(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben*”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofde een “*bijzondere kwetsbaarheid*” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

4.2.6.2. Er kan niet worden betwist dat er in hoofde van verzoekers sprake is van een zekere kwetsbaarheid. Verzoekers zijn de ouders van drie jonge kinderen, met een leeftijd van ongeveer twee, vier en vijf jaar. De Raad stipt aan dat deze omstandigheid evenwel nog niet *ipso facto* inhoudt dat er in hoofde van verzoekers sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, waardoor verzoekers buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, zouden terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De Raad onderstreept in deze ook dat verzoekers geen alleenstaande ouders zijn en derhalve op elkaar kunnen steunen voor de verzorging van hun kinderen.

Wat betreft de medische problematiek, wijst de Raad erop dat uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoekers' zoon S. intussen de benodigde operatie aan zijn lies heeft ondergaan. Uit de neergelegde stukken kan niet blijken dat er sinds de operatie nog bijkomende medische behandelingen hiervoor vereist zijn, noch dat er sprake was van enige complicaties. Ter terechtzitting bevestigen verzoekers ook dat de operatie van hun zoon S. goed is verlopen en dat zijn medische problematiek is verholpen. Zij stellen dat hun zoon S. enkel nog pijnstillers in siroopvorm krijgt. De Raad onderstreept in deze ook dat uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat haar zoon S. in Griekenland medische zorgen werd ontzegd. Er werd enkel aangegeven dat verzoekers' zoon S. op dat ogenblik nog te jong was om dergelijke operatie te ondergaan en dat ze hem pas later zouden opereren wanneer hij vijf jaar werd (zie NPO verzoekster, p. 8). Er liggen geen medische stukken voor, die wijzen op een medische problematiek in hoofde van verzoekers' overige kinderen. Wat betreft verzoekster, wordt niet betwist dat zij lijdt aan een zekere vorm van epilepsie. Bij het verzoekschrift en de aanvullende nota liggen verschillende stukken voor, waarin advies van een neuroloog werd verzocht, evenals een rapport van de dienst neurologie van 17 november 2025. Uit voormeld verlag blijkt dat verzoekster werd onderzocht in het kader van haar epilepsie en dat volgende conclusie werd weerhouden: “*leucopathie marquée au niveau supratentorielle profonde, non spécifique. Patiente hypertendue? Pas d'anomalie corticale pouvant expliquer l'épilepsie*” (eigen vertaling: Duidelijke, niet-specifieke leukopathie in het diepe supratentoriële gebied. Patiënte met hypertensie? Geen corticale afwijkingen die epilepsie kunnen verklaren). De Raad wijst erop dat in de voorliggende stukken niet kan blijken dat verzoeksters epilepsie het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij, wanneer zij tezamen met de rest van het gezin terugkeert naar Griekenland, zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar

grondrechten. Verzoekster verklaarde in het verleden in Griekenland de benodigde medicatie voor haar epilepsie steeds te hebben kunnen verkrijgen. Zij betaalde hiervoor 2,5 euro voor een doos, waarmee zij een maand en twintig dagen veder kon. Verzoekster gaf tevens aan dat er elke dinsdag een dokter naar een organisatie kwam. Als deze organisatie iemand een voorschrift gaf, kon deze persoon gratis medicatie nemen en zonder het voorschrift moest de persoon deze medicatie zelf betalen. Zij gaf aan altijd een foto te hebben van haar medicatie en deze gewoon zelf te betalen (zie NPO verzoekster, p. 10). Waar zij stelde dat zij meermaals vroeg om een uitgebreid onderzoek, omdat zij liever met de medicatie wilde kunnen stoppen, wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat haar epilepsie niet onder controle was met deze medicatie (zie NPO verzoekster, p. 8 en 10). De Raad stipt aan dat verzoekster intussen in België een consultatie op de dienst neurologie heeft ondergaan, waarbij uit het neergelegde rapport er niet kan blijken dat op heden enige andere behandeling wordt vooropgesteld, dan de medicatie die zij reeds geruime tijd neemt en aldus steeds kon verkrijgen in Griekenland, niettegenstaande dat zij niet over een AMKA beschikte. In de aanvullende nota maken verzoekers nog gewag van een nood aan psychologische opvolging voor verzoekster. De Raad stelt vast dat een document van het Rode Kruis voorligt, waarop evenwel geen naam van de patiënt wordt vermeld. In de mate dat de Raad moet aannemen dat het hier om verzoekster gaat, moet worden vastgesteld dat dit document enkel gewag maakt van een vraag voor een psychologisch advies omwille van stress. Er ligt geen psychologisch verslag voor, waaruit blijkt dat gevolg werd gegeven aan deze adviesvraag en reeds een onderzoek, laat staan diagnose, werd gedaan. Op basis van de voorliggende stukken kan niet blijken dat verzoeksters psychologische toestand kan worden aangemerkt als een bijzondere kwetsbaarheid. Wat betreft verzoekers medische problematiek, moet de Raad vaststellen dat er evenmin elementen voorliggen, die wijzen op een actuele bijzondere kwetsbaarheid. Uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker werd gezien voor een liesbreuk, die sinds zijn kindertijd evolueert. Uit de stukken gevoegd bij aanvullende nota blijkt dat verzoeker op 12 januari 2026 en op 4 februari 2026 in het ziekenhuis werd verwacht op de afdeling digestieve chirurgie. Er liggen geen stukken voor, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op heden nog enige medische behandeling behoeft voor een liesbreuk of enige andere aandoening waarvoor hij op de dienst digestieve chirurgie werd verwacht. Het komt aan verzoekers toe om de nodige stukken over te maken, indien zij van oordeel zijn dat zij actueel aan een medische aandoening lijden, die kan worden aangemerkt als een bijzondere kwetsbaarheid. In tegenstelling tot wat verzoekers in hun aanvullende nota aangeven, kan ook niet blijken dat verzoeker nood heeft aan een cardiologische opvolging. Er ligt enkel een adviesvraag voor hartkloppingen en soms pijn met het gevoel van kortademigheid voor. Er ligt geen medisch verslag voor, waaruit blijkt dat gevolg werd gegeven aan deze adviesvraag en reeds een medische onderzoek, laat staan diagnose, werd gedaan of waaruit zou blijken dat verzoeker nood heeft aan een cardiologische opvolging.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers worden vastgesteld die het hen dermate moeilijk maken om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen zodat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met hun grondrechten.

4.2.6.3. De Raad onderstreept dat *in casu* verzoekers verklaarden nooit in het bezit te zijn geweest van hun ADET. Dit vindt ook steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier, waar in het antwoord van de Griekse autoriteiten op de vraag naar het bestaan van een beschermingsstatuut in hoofde van verzoekers wordt aangegeven dat zij de vluchtelingenstatus hebben en dat zij een ADET hebben geldig tot 9 maart 2026, maar dat deze nooit werd ontvangen ("*not received*" – zie AD, map cgvs, "landeninformatie"). Verzoekers verklaarde dat zij nooit in het bezit konden worden gesteld van hun ADET, omdat zij werden geconfronteerd met administratieve hinderpalen. Zo verklaarde verzoekers dat zij in de databank van de Griekse autoriteiten nog steeds stonden geregistreerd onder een actieve hervestigingsprocedure met Frankrijk, waardoor hen geen ADET kon worden uitgereikt (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO verzoeker, p. 6 en NPO verzoekster, p. 4-5). Verzoekers verklaarden dat hun opvangcentrum meermaals e-mailberichten heeft gestuurd naar de Franse politie om meer informatie te bekomen en dat de Franse politie antwoordde dat het probleem bij de Griekse politie lag, waarna de Griekse politie op zijn beurt aangaf dat het probleem bij de Franse politie lag (zie NPO verzoekster, p. 5). Verzoekers werden een advocaat toegewezen, die eveneens botste op een administratieve carrousel tussen de Franse en Griekse autoriteiten (zie NPO verzoeker, p. 11). Hoewel de Raad de commissaris-generaal volgt dat het enigszins bevreemdend is dat verzoekers geen enkele documentatie kunnen overmaken van dit hervestigingsprogramma – ook het bij hun verzoekschrift gevoegde e-mailbericht van hun Griekse advocaat maakt laatstgenoemde niet uitdrukkelijk gewag van dit programma – stelt de Raad ook vast dat verzoekers' verklaringen over het hervestigingsprogramma wel in lijn liggen met de objectieve landeninformatie, waaruit blijkt dat er in de door verzoekers geschetste tijdsframe hervestigingsprogramma's werden gelanceerd, waaraan Frankrijk participeerde en dat zich ook richtte op gezinnen met kinderen (zie "*Country Report: Greece. Update 2025*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 96). Hoewel aldus desgevallend kan worden aangenomen dat verzoekers in het verleden daadwerkelijk deel uitmaakten van een hervestigingsprogramma, volgt hieruit nog niet dat deze situatie meerdere jaren heeft aangesleept en dat zij gedurende al die tijd in de onmogelijkheid verkeerden om hun ADET af te halen, omdat zij nog steeds stonden geregistreerd onder een actieve hervestigingsprocedure. Evenwel, zelfs aangenomen dat zij langere tijd nog met deze hinderpaal werden geconfronteerd, stipt de Raad aan dat

verzoekers ter terechtzitting werden bevraagd naar deze hervestigingsprocedure en de impact hiervan op hun onmogelijkheid om een ADET te bekomen. Wanneer verzoekers werden gevraagd naar de actuele stand van zaken van deze hervestigingsprocedure, en aldus het voortduren van de situatie waarin zij geen ADET kunnen ontvangen, stelde verzoeker uitdrukkelijk dat de hervestigingsprocedure thans definitief is afgerond. Er kan dan ook niet blijken dat verzoekers actueel nog steeds te kampen zouden hebben met deze administratieve hinderpaal om hun Griekse verblijfsdocumenten te bekomen. Evenmin tonen verzoekers aan dat zij, nadat zij opnieuw over een geldige ADET beschikken, niet in staat zouden zijn om de nodige stappen te ondernemen om een AFM-nummer en (actieve) AMKA te bekomen. De Raad verwijst hiertoe naar de procedures, zoals deze werd beschreven in de bestreden beslissing, de aanvullende nota van de commissaris-generaal en de hierboven gedane bespreking van de door beide partijen aangeleverde landeninformatie.

4.2.6.4. Evenwel blijkt uit de door beide partijen verstrekte informatie dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigen van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigen van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden (zie *supra*), ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

4.2.6.5. Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekers beschikken over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de aflevering en verlenging van hun Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na hun terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kunnen krijgen.

Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij een familiaal netwerk hebben, waarop zij tijdelijk kunnen terugvallen. Zo verklaren verzoekers dat zij twee (schoon)broers in Duitsland en één (schoon)broer in Zwitserland hebben. Zij onderhouden nog contact met deze broers en de broer in Zwitserland heeft in het verleden financiële ondersteuning geboden, om verzoekers' kosten te betalen tot zij hier gevestigd waren (zie NPO verzoeker, p. 3 en NPO verzoekster, p. 3). Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder dat zijn vader en moeder als erkende vluchtelingen in Duitsland verblijven (zie AD, "verklaring dvz", vraag 13).

Uit verzoekers' verklaringen blijkt ook dat zij afkomstig zijn van een familie met een enigszins financiële draagkracht. Zo konden verzoekers van Afghanistan naar Griekenland vluchten met de financiële hulp van verzoekers vader en verzoeksters paternale oom. Verder konden verzoekers vervolgens van Griekenland naar België gaan met de opbrengt van de verkoop van een eigendom en een lening van vrienden (zie NPO verzoeker, p.4 en 8 en NPO verzoekster, p. 7). Verzoeker verklaarde dat hij 15.000 euro heeft betaald aan de smokkelaar om hen van Griekenland naar België te brengen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat dit een significante som geld betreft, die eveneens had kunnen worden aangewend om hen een geruime tijd verder te helpen in de uitbouw van een leven in Griekenland. Waar verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat zij erin geslaagd zijn om middelen te mobiliseren om hun veiligheid te waarborgen en uit Afghanistan te vluchten, gaan zij eraan voorbij dat zij nogmaals een enorme som geld hebben kunnen spenderen aan de reis van Griekenland naar België, waarvan de "situatie van gevaar" niet kan worden gelijkgesteld met de vlucht vanuit Afghanistan. De commissaris-generaal stelde tevens terecht: "*Daarnaast verbleef u gedurende een jaar in Turkije, waar u werkzaam was als landbouwer (verklaring DVZ E.A., vraag 33), hetgeen getuigt van enige ondernemingszin. Bovendien was u in Griekenland in staat om een advocaat in te schakelen die u hielp in het proces van het bekomen van uw documenten (CGVS E.A. p. 11, 12).*" Dat verzoekers hier de hulp van hun advocaat en organisaties nodig hebben, maakt nog niet dat moet worden aangenomen dat zij niet over een zekere zelfredzaamheid en familiaal netwerk beschikken, dat hen zo nodig kan helpen. Hoewel verzoekers wisselende verklaringen afleggen wiens broers nu precies in Duitsland en Zwitserland verblijven, herhaalt de Raad alleszins dat verzoekers verklaarden dat hun (schoon)broer in Zwitserland hen reeds geld heeft overgemaakt, waarbij kan worden aangenomen dat verzoekers opnieuw

(tijdelijk) beroep kunnen doen op deze financiële steun om het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na hun terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kunnen krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting. Het ongestaafde betoog in het verzoekschrift dat de ondersteuning van verzoekers broer slechts tijdelijk was, volstaat niet om aannemelijk te maken dat zij dit niet opnieuw tijdelijk zouden kunnen doen.

Er kan dan ook besloten worden dat verzoekers zowel over een ondersteunend netwerk als over bepaalde financiële middelen kunnen beschikken en voldoende zelfredzaam zijn om het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na hun terugkeer naar Griekenland te maken kunnen krijgen tijdens de periode die zij dienen te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument. Verzoekers tonen verder niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland er niet in zullen slagen om hun verblijfsvergunningen te bekomen en vernieuwen. Het komt hierbij aan verzoekers toe om, gelet op het gegeven dat kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland genieten, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekers laten evenwel na dergelijk bewijs te leveren (zie *supra*).

4.2.6.5. De Raad stipt verder aan dat verzoekers tijdens de overbruggingsperiode ook niet verstoken zullen zijn van de toegang tot gezondheidszorg. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat ook een statushouder zonder (actieve) AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51, 67; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12). De Raad herhaalt dat uit de voorliggende stukken en verzoekers verklaringen ook blijkt dat zij in het verleden in Griekenland – toen zij evenmin over een geldige AMKA beschikten – beroep konden doen op gezondheidszorg en dat verzoekster steeds in staat was haar medicatie voor epilepsie te bekomen.

4.2.6.6. De Raad stipt aan dat het, in het licht van de elementen van hun zaak, niet onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat zij inspanningen leveren om hun levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. In deze wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat het reeds van in het begin de bedoeling was om naar België te komen (zie AD, "verklaring dvz", vraag 28). Er moet in deze ook worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij konden rekenen op steun van organisaties die hen hielpen bij het uitoefenen van de rechten en voordelen die aan hun internationale beschermingsstatus verbonden zijn. De Raad verwijst hiertoe naar de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat: *" Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat u gedurende uw verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland duidelijk niet geconfronteerd werd met een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Zo had u bijvoorbeeld steeds onderdak dat altijd geregeld werd door organisaties of door de Griekse overheid zelf en dit tot aan uw vertrek uit het land (CGVS E.A. p. 7, 8; CGVS K. p. 7). Daarnaast kreeg u gedurende twee jaar een soort salaris of financiële steun van de goede doelenorganisaties in Griekenland en stonden zij ook in voor de kosten van de hotels waar u bij aanvang van uw periode in Griekenland verbleef (CGVS E.A., p. 4, 6, 7, 8). Verder haalt u aan enige tijd over een voogd of een verantwoordelijke te hebben beschikt die telkens met een tolk langskwam om u te informeren over de verschillende verplaatsingen en verblijfplaatsen gedurende uw periode in Griekenland (CGVS E.A., p. 7). Uw echtgenote haalt verder nog aan dat jullie soms cheques ontvingen om voedsel te kopen in de winkel of voedselhulp hebben ontvangen (CGVS K., p. 3). U en uw gezin hadden tijdens jullie verblijf ook geregeld verschillende afspraken met dokters bij bepaalde medische problemen of tijdens de zwangerschappen van uw vrouw (CGVS E.A. p. 15, 16; CGVS K. p. 7). Tot slot werd de advocaat die u bijstond om uw Griekse documenten te kunnen verkrijgen kosteloos voorzien door de overheid (CGVS E.A., p. 12). Dit alles toont aan*

dat de Griekse autoriteiten inspanningen leverden om u de nodige ondersteuning te bieden. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet gedwongen werd om te vertrekken, maar dat dit integendeel het resultaat is van uw eigen wil en uw persoonlijke keuze. (...)

U legde verschillende medische documenten neer van uw echtgenote en uw zoon, waaruit afgeleid kan worden dat u in België, alsook in Griekenland medische hulp ontving en er verschillende medische afspraken staan of stonden gepland. Uit niets blijkt echter dat u of iemand anders van uw gezin een continue of complexe behandeling voor de verklaarde medische problemen zou nodig hebben of dat jullie medische toestand jullie dagdagelijkse functioneren zou verhinderen.

(...)

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u en uw vrouw in Griekenland nooit gewerkt hebben (CGVS E.A. p. 4, 14; CGVS K. p. 9). U stelde dat u geen werk kon krijgen omdat u geen legale documenten had en zwart werk vond u te gevaarlijk (CGVS E.A. p. 14). U en uw vrouw zouden via het opvangcentrum zelf geprobeerd hebben om aan een job te geraken, maar verder deden jullie niets (CGVS E.A. p. 15; CGVS K. p. 9). Nochtans kenden jullie wel mensen met een legale job in Griekenland (CGVS E.A. p. 14, 15; CGVS K. p. 9). Uit jullie verklaringen blijkt aldus dat zowel legaal als zwart werk mogelijk was in Griekenland. Waar u aangeeft dat u de Griekse taal niet spreekt als één van de redenen waardoor u niet in de mogelijkheid bent om een job te vinden (CGVS E.A. p. 14), kan er op gewezen worden dat er verschillende sectoren (zoals de horeca, de bouw, de gastronomie en de landbouw) zijn waarin een gebrek aan kennis van het Grieks geen belemmering mag vormen voor het vinden van werk. Daarnaast zijn in Griekenland verschillende projecten gelanceerd om de integratie van vluchtelingen en asielzoekers op de arbeidsmarkt te bevorderen. In Athene is bijvoorbeeld het ADAMA Centre opgericht, dat tips geeft over de Griekse arbeidsmarkt, hulp biedt bij formaliteiten of vertalingen en een platform voor het matchen van banen beheert (zie <https://adamajobcenter.crs.org/>). U dient hiervoor evenwel zelf de nodige stappen te zetten en enig engagement aan de dag te leggen, hetgeen waartoe u in gebreke blijft.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u tijdens uw volledige verblijf in Griekenland een onderkomen had (CGVS E.A. p. 7). U en uw gezin werden eerst bijgestaan door verschillende organisaties die voor jullie onderdak regelden, zoals IOM, en die ook jullie verplaatsingen van de ene verblijfplaats naar de andere regelde (CGVS E.A. p. 4, 5, 6, 7, 8 ; CGVS K. p. 6). Die organisaties zorgden ook steeds voor een voogd of verantwoordelijke die jullie van de nodige informatie voorzagen met de hulp van een tolk (CGVS E.A. p. 7). Wanneer de verschillende organisaties ontbonden werden kregen jullie de nodige hulp van de Griekse overheid die jullie een opvangcentrum toewees en waar jullie konden verblijven tot aan jullie vertrek uit Griekenland, hetgeen zoals reeds eerder gesteld uitzonderlijk is (CGVS E.A. p. 4, 7; CGVS K. p. 6). Dat u stelde dat het niet mogelijk is om in Griekenland uw eigen verblijf te regelen, kan u niet aantonen (CGVS E.A. p. 16; CGVS K. p. 8). Zeker niet gezien u zelf vrienden had die wel een huis huurden (CGVS E.A. p. 15). U stelde bovendien dat het met een identiteitskaart en een paspoort zeker wel mogelijk was om een huis te huren (CGVS E.A. p. 13).

(...)

Waar jullie stelden dat zowel u als uw vrouw nooit taallessen konden volgen en ook uw kinderen nooit naar school konden, blijkt uit jullie verklaringen dat u wel degelijk taallessen volgde gedurende twee maanden (CGVS E.A. p. 13, 14; CGVS K. p. 9). In het opvangcentrum in Athene zelf zou dit niet mogelijk geweest zijn waardoor u naar een organisatie in het centrum van Athene ging (CGVS E.A. p. 13). Gezien u echter ver weg woonde raadden zij u dit af (CGVS E.A. p. 13). U ging nergens anders heen (CGVS E.A. p. 13). Volgens uw vrouw was u er ook niet hard genoeg mee bezig (CGVS K. p. 9), hetgeen iets zegt over uw intentie om taallessen te volgen of uw kinderen school te doen lopen. Uw echtgenote stelde ook dat er wel degelijk opties waren om de taal te leren maar dat deze voor jullie te ver en te duur waren (CGVS K. p. 9). Ook wat betreft onderwijs voor uw kinderen blijkt uit jullie verklaringen dat jullie kinderen gewoon nog te jong waren om scholing te krijgen in Griekenland, gezien dit pas vanaf de leeftijd van vijf jaar ging (CGVS E.A. p. 14; CGVS K. p. 9). Opnieuw tonen jullie verklaringen aldus niet aan dat er geen voorzieningen waren wat betreft scholing. Het komt echter aan u toe om uw rechten op dit vlak te doen gelden (...)"

Verzoekers volharden in hun ervaringen in Griekenland en bekritisieren verweerders appreciatie en terechte gevolgtrekkingen, doch hiermee en met hun verwijzingen naar algemene informatie waarmee reeds rekening is gehouden en die ook de Raad in zijn analyse heeft betrokken (zie *supra*) brengen zij geenszins valabele elementen bij die voorgaande overwegingen met betrekking tot hun concrete situatie kunnen weerleggen. Verzoekers benadrukken dat zij geen legaal werk konden vinden, omdat zij niet over de juiste papieren beschikten, doch maken niet aannemelijk dat dit nog steeds niet mogelijk zou zijn, van zodra zij – na de overbruggingsperiode – wel in het bezit zijn van de benodigde documenten. Waar zij stellen dat zij voor hun ongeschoolde kinderen moesten zorgen en daarom geen werk konden zoeken, stipt de Raad aan dat zij niet aantonen dat hun kinderen bij terugkeer niet naar school kunnen gaan. Scholing is verplicht in Griekenland vanaf de leeftijd van vier jaar en kinderen kunnen worden ingeschreven in een school, ook indien zij of hun ouders niet in bezit zijn van alle benodigde documenten. Kinderen jonger dan vier jaar kunnen naar kinderopvang ("vrefonipiakos stathmos" vanaf zes maanden oud en "paidikos stathmos" vanaf tweeënhalf jaar oud), georganiseerd door privépersonen en de gemeenten (zie "Country Report: Greece. Update 2025", AIDA/ECRE, september 2025, p. 204-205).

4.2.6.7. Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland dient betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun beschermingsstatus en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken.

4.2.6.8. In de mate dat verzoekers wijzen op aflopen van ondersteuningsprogramma's, zoals in het kader van het Helios(+)-programma, tonen verzoekers geenszins aan dat zij zich bij terugkeer naar Griekenland niet zouden kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland, zoals zij in het verleden steeds konden doen (zie *supra*). Hun betoog dat zij geen beroep meer zullen kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond.

4.2.6.9. Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Uit verzoekers' verklaringen kan niet blijken dat zij werden geconfronteerd met incidenten die kunnen worden gekwalificeerd als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een vernederende of mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan wel dat zij geen bescherming konden bekomen bij de Griekse autoriteiten.

4.2.6.10. Betreffende de argumentatie in het verzoekschrift dat Griekenland aan Duitsland weigert om terugkeerders terug toe te laten, ligt geen informatie voor dat verzoekers zelf persoonlijk niet in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar en als begunstigde van internationale bescherming terug toegang te (kunnen) vinden tot het Griekse grondgebied. Verzoekers laten na concrete en objectieve bewijselementen

bij te brengen die anders doen oordelen. Verzoekers brengen ook niets dienstig in tegen de pertinente motivering van de commissaris-generaal dat: “Tot slot verklaarde u dat u bij een terugkeer naar Griekenland vreest dat ze u hardhandig zullen ondervragen waarom jullie Griekenland verlieten en jullie niet zullen aanvaarden omdat jullie op illegale wijze het land verlieten (CGVS E.A. p. 10, 16). Dit is echter een blote bewering die u op geen enkele manier kan staven.”

4.2.6.11. Verzoekers' overwegend algemeen betoog doet verder geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoekers tonen niet *in concreto* aan en maken niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, hun rechten niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden. Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat – gelet op voorgaande concrete overwegingen – niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden, dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekers aldus in gebreke blijven. Verzoekers tonen niet aan dat, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

4.2.6.12. Wat betreft de overige stukken, neergelegd bij het CGVS, treedt de Raad de hiervan gedane beoordeling door de commissaris-generaal bij, die door verzoekers niet worden weerlegt.

4.2.6.13. De verwijzing naar voorgaande rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat dit afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielpcedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen en toegespitst op verzoekers individuele situatie. In de mate dat verzoekers kritiek zouden uitoefenen op het gebruik van de COI Focus GRECE “*Aide aux migrants*” van juli 2025, dient de Raad vast te stellen dat dit geen afbreuk kan doen aan de bovenstaande analyse, die voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

4.2.7. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekers geen elementen hebben aangebracht waaruit blijkt dat van hen niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroepen op de beschermingsstatus die hen in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegt. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekers verhinderen. Hun verzoeken om internationale bescherming dienen dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

4.3. Aangezien verzoekers internationale bescherming genieten in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekers zich nog dienstig kunnen beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werden toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekers zijn op dit punt in gebreke gebleven.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid in het Dari uiteen te

zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in hun specifieke situatie niet van toepassing is en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES